

"Viure, estimar i pensar", els infinitius de la vida segons Esquirol

Dll, 2/04/2018 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete -CR) "Quan naixem no ho recordem. El naixement és sentir-se vingut a la vida, és una commoció, una experiència fonda que et toca". Així començava el filòsof **Josep Maria Esquirol** la seva xerrada sobre 'Els infinitius de la vida', organitzada pels [Caputxins de Catalunya](#) a finals de març. Per Esquirol els infinitius de la vida són tres: "viure, estimar i pensar".

Viure

"Què és viure?", es preguntava Esquirol durant la xerrada, que se centrava en la seva darrera obra d'assaig '[La penúltima bondat](#)', editat per Quaderns Crema. "Per a nosaltres és quelcom que s'explica des del sentit comú, que escasseja", afirmava. Però què implica això? "Sentir-se viure". Per a Esquirol ens caracteritzem perquè ens sentim vivint. Viure és el sentir i es plega en si mateixa per tanta intensitat. Sentir és la capacitat de rebuda i també de ferida, "les que fan mal o les que fan bé".

L'ésser humà es caracteritza per la capacitat de ser afectat, l'essència de la vida és ser capaç de ser afectat.

Estimar

Hi ha moltes expressions i maneres per parlar d'estimar. Esquirol es fixa en una, la generositat, una forma d'estimar. "La generositat és generar quelcom per oferir", va reivindicar, "es genera per afectació també, emergeix de la commoció".

La generació, però, no consisteix en posseir moltes coses, "la generositat és una forma de ser, viu oferint-se".

I com? "Des d'una posició mínima obrir-se, però des d'una posició, i es dona un mateix". L'agraïment és una forma de ser i una forma d'estimar també.

Pensar

El filòsof i escriptor proposa una definició per l'infinitiu pensar. "Pensar és generar mentre s'espera", segueix així el fil conductor de generar en els tres verbs.

El coneixement és descobrir com és una cosa. Pensar, per a Esquirol, no és descobrir l'estructura de les coses, "sinó aproximar-se al sentit de les coses i les coses que més ens afecten sobretot". I quan ho fem ens aproximem.

Pensar és una aproximació continua al sentit de les coses. Pensar s'assembla a l'acollir, rebre alguna cosa i rebre-la bé. I aquesta espera és fecunda; esperar no significa esterilitat, duu a una situació on l'espera genera. Però què genera? "Amabilitat, cura del seu voltant".

Aquests tres infinitius, viure, estimar i pensar, són infinits. "No hi ha completesa, hi ha una infinitud en el pensar i estimar igual que en viure". La mort, doncs, és un tall però no es completa com una taula construïda.

La situació no és abstracte, sempre hi ha algú que viu, pensa o estima. Són verbs lligats a algú. L'experiència de la vida està sempre lligada a algú, i "la concreció absoluta de la vida és que algú pensa i estima".